PROLETARI DIN TOATE TĂRILE, UNIȚI-VĂ

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXIV — Nr. 330 (5764) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Joi 10 octombrie 1968

Gheorghe Sencovici în așteptarea talerului

MEXICO 68

FARFURIILE ZBURĂTOARE NU REZISTĂ PE CERUL MEXICULUI

REPORTAJE ȘI COMENTARII, DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL LA A XIX-A OLIMPIADĂ

• „VÎNĂTORII DE TALERE" ÎN LUPTĂ CU „VÎNĂTORII DE AUTOGRAFE" • GHEORGHE SENCOVICI ARE UN BENGHI • PAPUȘILE LUI ION DUMITRESCU

Din rațiuni regulamentare, Poligonul olimpic de tir nu a fost deschis încă pentru sportivi, așa încît antrenamentele acestora sînt excentrice și cine ar dori să-i poată urmări în aceeași zi ar avea de făcut un efort. Efort pe care eu nu am reușit să-l împlinesc în acest oraș în care distanțele se măsoară în mulți kilometri de la o bază la alta. Dar am ales **„tiro a pinchone"** un loc extrem de pitoresc pentru ca și bietul meu suflet de reporter, hăituit de distanțe (și fără îndoială de curiozitatea dv. iubiți cititori) să aibă un rabat la capitolul încîntarea personală.

Într-adevăr, poligonul de talere și skeet este amplasat într-un loc înălțat deasupra orașului, strîns între două văi înguste, într-un cartier pe care au suit probabil multe milioane de pesos o dată cu posesorii lor ce și-au construit vile comode pe care, dacă nu ești foarte atent, poți să nu le zărești dincolo de porțile lor zăvorîte și de garajul care, potrivit obiceiului țării, se face în fața casei la intrare (probabil să nu te uzi cînd ieși din casă și pînă la automobil...).

Am ajuns în miezul unui antrenament cu participare selectă: Italia, S.U.A., România. Adversari care se cunosc și se apreciază reciproc. Primul care îmi iese în cale este **Ion Dumitrescu**, campionul olimpic la talere (și

(Continuare în pag. a 4-a)

Norma Enriqueta Basilio, atleta mexicană care a fost desemnată de organizatori pentru a purta torța olimpică pe ultimii 400 m și pe cele 90 de trepte pînă la vasul metalic în care flacăra va arde pe toată durata Jocurilor.

Telefoto: A.P.—AGERPRES

ÎN TABĂRĂ

LA OAXTEPEC

La 90 de kilometri sud-vest de Mexico, în statul Morelor, și la doar 5 kilometri de Hacienda (unde Brigitte Bardot și Jeanne Moreau au turnat filmul „Viva Maria"), în stațiunea balneo-climaterică Oaxtepec, s-a inaugurat tabăra olimpică internațională de tineret, în care se află peste 1 000 de fete și băieți între 15 și 20 de ani. Ei vor petrece aci 15 zile de activitate culturală și sportivă. După defilarea pe stadionul local a delegațiilor participante un tînăr student mexican, în costum folcloric, a pronunțat jurămîntul solemn *de a menține și întări spiritul de pace și prietenie*, care a inspirat organizarea acestei tabere. În cadrul însorit al văii sălbatice în care revoluționarul mexican Emilio Zapata a condus masele populare la luptă, la începutul acestui secol, ceremonia s-a încheiat cu un enorm balet multicolor executat pe gazonul stadionului de peste 500 de dansatori amatori, care au reluat tema pelerinajului triburilor Nahoa și Aztec înspre Tenochtitlan unde au fondat actualul Mexic.

Joi dimineața toți participanții la tabără se vor reuni într-un mare miting în piața Constituției din Ciudad de Mexico.

PRIMELE HOTĂRÎRI ALE SESIUNII C.I.O.

Din multitudinea de probleme care se află pe agenda de lucru a sesiunii C.I.O. cîteva s-au și conturat în hotăriri:

1. Jocurile Olimpice de iarnă de la Sapporo vor avea loc între 3 și 13 februarie 1972; 2. La Mexico pentru prima oară în istoria Jocurilor Olimpice, un arbitru ales de comitetul de organizare va depune în cadrul ceremoniei de deschidere un jurămînt analog cu cel al sportivilor; 3. La J.O. viitoare, C.I.O. a adăugat în program proba de tir la mistreț alergător. Alte propuneri asemănătoare au rămas în suspensie. Președintele Federației internaționale de iahting, Croce, a cerut — de exemplu — suplimentarea programului de iahting cu o cursă în larg. A fost respinsă cererea Federației internaționale de caiac-canoe de a se înscrie în programul olimpic o cursă de slalom nautic. Se așteaptă propunerea Federației internaționale interesate pentru introducerea în programul viitor a J.O. a turneului feminin de baschet. Va fi reexaminată propunerea vizînd organizarea unui turneu feminin de handbal pe lîngă cel masculin la J.O. din 1972. Sesiunea viitoare a C.I.O. se va ține în mai 1969, la Varșovia.

Atletul italian Eddy Ottoz (177) surprins de fotoreporter pe una din aleile satului olimpic alături de cîțiva atleți americani: John Carlos (la stînga), Julia Marie Dyer și Leo Coleman (în extrema dreaptă).

Telefoto A. P. — AGERPRES

ÎN PAGINA A IV-A:

- MANIFESTUL SPORTULUI
- PRONOSTICURI ATLETICE
- BILANȚ MONDIAL 1968 (INOT-III)
- AVALANȘĂ DE PERFORMANȚE EXCELENTE PE VELODROM

VICTORIE LA LIMITĂ, EVOLUȚIE MEDIOCRĂ

Selecționata divizionară de fotbal a României — Selecționata divizionară a Poloniei: 1-0 (1-0)

IAȘI, 9 (prin telefon de la trimișii noștri).

Stadion „23 August"; timp frumos, vînt slab; teren moale; spectatori aproximativ 20 000. A marcat: Dembrovschi (min. 24).

SELECȚIONATA DIVIZIONARĂ A POLONIEI: Kostka (min. 46 Gomola) — Leszczynski, Oslizlo, Wrazy, Bazan (min. 55 Mihalik), Bula (min. 82 Stachula), Winkler, Kozerski, Sadek, Szoltysik, Jarosik (min. 46 Rotter).

SELECȚIONATA DIVIZIONARĂ A ROMÂNIEI: Coman — Sătmăreanu, Boc (min. 30 Hălmăgeanu, min. 81 Petescu), D. Nicolae, Mocanu, Ghergheli, Dinu, Pîrcălab, Dobrin (min. 70 Voinea), Dembrovschi, Lucescu.

A arbitrat bine BABACAN DOGAN (Turcia); ajutat la linie de Gh. Popovici și E. Vlaiculescu (România).

Ideea programării la Iași a partidei internaționale de fotbal dintre selecționatele divizionare ale României și Poloniei s-a dovedit salutară, bătrînul oraș moldovenesc constituind o gazdă excelentă din toate punctele de vedere. Profitînd de timpul admirabil, mii și mii de ieșeni au luat drumul Copoului, umplînd pînă la refuz stadionul. Ei au făcut o caldă manifestație de simpatie echipei noastre, pe care au încurajat-o (fenomen mai rar întîlnit în București sau în alte orașe din țară) chiar și în momente dificile pentru ea. Din păcate, plăcutei ambianțe create, generozității publicului local, nu i s-a răspuns printr-un joc de calitate. Dimpotrivă, chiar, în cea mai mare parte a ei, întîlnirea a fost de un slab nivel tehnic și spectaculos, pe teren predominînd nervozitatea și greșelile jucătorilor din ambele echipe.

Selecționata divizionară a țării noastre (în fapt, echipa națională) nu a corespuns așteptărilor, obținînd după multe emoții o victorie la limită. Acest deznodămînt este cu atît mai surprinzător, cu cît echipa oaspe s-a prezentat în confruntarea de la Iași fără cele trei vedete ale fotbalului polonez: LUBANSKI, ZMIIJEVSKI și FABER, valoroși înaintași. Cu aceștia în formație, oaspeții ar fi devenit, fără îndoială, mult mai periculoși în atac, ar fi creat clipe și mai grele apărătorilor români (îndeosebi lui Sătmăreanu, Hălmăgeanu și Dumitru Nicolae), care astăzi s-au comportat necorespunzător, în prima repriză chiar lamentabil. Așa descompletată cum era, selecționata poloneză a dat o replică viguroasă, punînd deseori în pericol poarta lui Coman, pe care numai intervențiile prompte ale acestuia și imprecizia în șut a înaintașilor oaspeți, au salvat-o de primirea vreunui gol.

Este drept că și înaintarea echipei române, care azi s-a mișcat ceva mai bine decît de obicei (Lucescu a fost destul de activ în cea mai mare parte a timpului de joc, iar Dembrovschi și-a făcut un debut remarcabil, dacă luăm în considerație doar prima repriză) și-a creat suficiente situații favorabile, dar faptul că nu le-a concretizat rămîne înscris ca o deficiență de neignorat.

Iată de ce, cu toată recunoașterea unui anumit progres marcat de înaintașii noștri față de ultimele lor evoluții, precum și a handicapului suferit de apărarea selecționatei române prin accidentarea încă din primele minute de joc a lui Boc (întindere de ligamente), nu putem considera comportarea de ansamblu a echipei decît ca mediocră. Ba chiar ca neconcludentă, dacă o raportăm la caracterul de verificare pe care l-a avut partida de azi, înaintea importantei confruntări de la 27 octombrie cu reprezentativa Portugaliei, din preliminariile campionatului mondial.

Și o nedumerire: ne-a surprins decizia antrenorilor de a-l schimba pe Dobrin cu Voinea, într-un moment în care echipa noastră se afla în ofensivă, iar piteșteanul lăsase pînă atunci o impresie mai bună decît alți coechipieri ai săi. Înlocuire nefondată și primită cu proteste vehemente de către spectatori.

Filmul jocului

Așa cum ne așteptam, echipa noastră are un demaraj foarte puternic. Chiar în primele 3 minute. portarul polonez este avertizat de șutul din volé al lui Dobrin, care a trecut de puțin peste bara transversală.

MINUTELE 5—15: atacuri rapide ale fotbaliștilor ro-

Constantin FIRANESCU
Marius POPESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

LA BOX:

ROMÂNIA-R.D. GERMANĂ (JUNIORI) 5-5

OLTENIȚA, 9 (prin telefon). — Sala Clubului Ș.N.O. din localitate s-a umplut pînă la refuz, peste 700 de spectatori asistînd la întîlnirea dintre boxerii juniori ai României și cei ai R. D. Germane. Reuniunea s-a încheiat cu un scor egal: 5—5, ce nedreptățește însă pe boxerii români, care au fost mai buni decît oaspeții. Unul dintre cele mai frumoase meciuri a fost cel susținut de E. Mihalcea (16 ani) în compania lui Vealon, Pugilistul român a cîștigat prin abandon în repriza a II-a.

Iată rezultatele tehnice, în ordinea categoriilor: Adam p.p. Warnke; Toni b.p. Urban; Gornea b.p. Rother; E. Mihalcea b. ab. 2 Vealon; Păpălău p.p. Heiman; Petean b.p. Sobotka; D. Mihalcea b. ab. 3 Rheim; Ilie p.p. Schmidt (decizie eronată); Silițe p.p. Fischer; Zelinca p.p. Zechel (decizie eronată).

Vineri, la Ploiești, va avea loc revanșa.

C. TRAIAN

„ZEUL FLORILOR"

Merită să faci o vizită la Xochimilco (care înseamnă „Zeul florilor"), locul de desfășurare a probelor de canotaj academic, caiac și canoe din cadrul J.O. Știu, foarte mulți mă vor invidia și pe bună dreptate deoarece fac de aci, din Mexic, această afirmație care poate stîrni nostalgii și zîmbete acre. O fac totuși, pentru că, în fond, cei cîțiva gazetari români aflați în acest an la Olimpiadă dorim din toată inima să vă facem să participați cît mai intens la marele spectacol care va începe peste cîteva zile. Și pentru a nu vă simți cu totul străini de cadrul diverselor locuri de întrecere sau pentru a nu vă lăsa complet absorbiți de lupta sportivă propriu zisă atunci cînd ea va începe, voi încerca, din cînd în cînd, atîta timp cît starturile olimpice nu mă vor ajunge din urmă, să vă fac cunoștință cu marile scene pregătite la Mexic pentru cei mai valoroși sportivi ai lumii.

Astăzi am fost la Xochimilco în căutarea sportivilor români pe care-i poți identifica ușor deoarece tricourile lor albe, cu cele trei culori înlănțuindu-le pieptul, atrag privirile încă de departe. Dar, mai înainte de a-i descoperi pe ei, nouă bază de la Xochimilco a ținut să mi se prezinte așa cum nu au putut s-o facă nici prospectele pe care le studiasem înainte de a veni aci și, fără nici o ironie, nici articolele cu acest subiect citite pînă acum.

Ceea ce surprinde — și, încă din primul moment, la Xochimilco — este simplitatea cuceritoare a locului și amenajărilor, armonia liniilor și echilibrul de proporții pe care numai un ochi și un condei inspirat le-au putut realiza deoarece decorul este dominat de peretele semi-circular al munților care închid, nu prea departe, orizontul dînd un punct de sprijin odihnitor privirilor, un colorit variat și un sentiment de liniște și forță, deopotrivă de cuceritoare.

În această uriașă scobitură terestră, pe care înălțimile din jur o marchează net, se întindeau pînă nu de mult niște mlaștini fetide care desfrămau noblețea naturii și infestau întreaga regiune. Ei bine, acum stau în fața unei îmbinări între cele cîteva elemente constitutive ale naturii însăși și nu pot reface vechiul peisaj pentru că, în prezent, acordul dintre munți, apă și iarbă (care tocmai este tăiată și împrăștie același parfum nostalgic al cîmpiilor de acasă, cînd le atinge coasa) este atît de pur încît nu lasă loc reconstituirilor.

Spre pieptul păros al munților, acoperiți de păduri, se îndreaptă ca niște imense percutoare, cele cîteva canale de apă limpede, ușor vălurită de un vînt prietenos. Mi se spune că nu sînt singurele. Ca în întreaga regiune, transformată pentru o succesiune de baze nautice, sînt zeci, poate chiar sute, de asemenea sulite de apă închipuind, în acest caz, o uriașă hartă ale cărei coarde au sensibilitatea fluidă a apei și pe care vor cînta cu brațe musculoase mînuind vîsla, padela, rama și pagaia, marii virtuoși ai lumii sportive, creînd simfonii unice, într-o singură execuție adresată în exclusivitate naturii din jur care știe să le asculte. Căile acestea de apă liină, a căror direcție rectilinie le conferă un grad de decizie impresionant, par că se reped spre masivii din față pătrunzînd, probabil, în substanța lor de unde, desigur, au și apărut încheind astfel în taină un ciclu perfect al propriei lor existențe.

Tribunele din jur, marele panou electronic, „compania" pavilioanelor, triste fără podoaba steagurilor, și spațioasele hale care adăpostesc ambarcațiunile, locurile cele mai animate peste cîteva zile, pălesc, acum, topindu-se parcă în fața desăvîrșirii dintre ceea ce au creat natura și oamenii. Pe marginile canalelor, alunecă tăcute biciclete pilotate de antrenori. O mecanică aparte, combinată cu imaginația și necesitatea acestui gen de întreceri, a transformat simplele și casnicele biciclete în complexe pupitre pe care sînt instalate: o mică placă servind drept masă de scris, cu hîrtii și stilouri, cronometre și un hautparleur. Aparate de fotografiat sau de filmat completează acest arsenal ciudat dar indispensabil. Și, coborînd pentru cîteva clipe privirile din zare spre linia orizontală, atît de animată de efortul sportiv, în toată această agitație de furnicar, pe liniile de apă și pe fișiile de pămînt dintre ele, zăresc un singur om pe propriile sale picioare, mergînd ca fiecare dintre noi, calm și puțin legănat, neîmpovărat de aparate și scule, neînarmat cu nici un produs al tehnicii moderne, ci doar sfredelind cu ochi de viezure tot ceea ce se petrece în jur.

Acest om singuratic și stăpînit este Radu Hutan, antrenorul caiaciștilor și canoiștilor români. Toți cei care trec pe lîngă el, chiar dacă o fac pentru a zecea oară în această zi, își înclină capul în semn de salut. Complimentul nu este gratuit și cel căruia i se adresează îl merită. Mă bucură să constat că, în deplina armonie de aici, un acord nuanțat aparține unui compatriot.

Emanuel VALERIU

Ciudad de Mexico, 9 octombrie